

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

18 decembrie 2007^{*}

În cauza C-202/06 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 3 mai 2006,

Cementbouw Handel & Industrie BV, reprezentată de W. Knibbeler, O. Brouwer și P. Kreijger, advocaten,

recurentă,

cealaltă parte în proces fiind:

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnii E. Gippini Fournier, A. Nijenhuis și A. Whelan, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

^{*} Limba de procedură: engleza.

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul P. Jann (raportor), președinte de cameră, domnii A. Tizzano, A. Borg Barthet, M. Ilešić și E. Levits, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,
grefier: doamna M. Ferreira, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 22 martie 2007,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 26 aprilie 2007,

pronunță prezenta

Hotărâre

- ¹ Prin recursul formulat, Cementbouw Handel & Industrie BV solicită anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 23 februarie 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Comisia (T-282/02, Rec., p. II-319, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care s-a respins acțiunea în anulare a Deciziei 2003/756/CE a Comisiei din 26 iunie 2002 de declarare a unei concentrări compatibile cu piața comună și cu Acordul SEE (Cazul COMP/M.2650 — Haniel/Cementbouw/JV [CVK]) (JO 2003, L 282, p. 1, rectificare în JO 2003, L 285, p. 52, denumită în continuare „decizia în litigiu”).

Cadrul juridic

- ² Regulamentul (CEE) nr. 4064/89 al Consiliului din 21 decembrie 1989 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi (JO L 395, p. 1, rectificare în JO 1990, L 257, p. 13), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1310/97 al Consiliului din 30 iunie 1997 (JO L 180, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul nr. 4064/89”), își definește domeniul de aplicare material la articolul 1 alineatul (1) după cum urmează:

„[...] prezentul regulament se aplică tuturor concentrărilor cu dimensiune comunitară, astfel cum sunt definite la alineatele (2) și (3)” [traducere neoficială].

- ³ Articolul 3 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 4064/89 definește noțiunea de concentrare ca vizând, printre altele, cazul în care una sau mai multe întreprinderi dobândesc direct sau indirect, fie prin achiziționarea de valori mobiliare sau de active, fie prin contract sau prin orice alte mijloace, controlul asupra uneia sau mai multor întreprinderi sau părți ale acestora.
- ⁴ Pentru ca o concentrare să aibă dimensiune comunitară, cifra de afaceri totală realizată de întreprinderile respective pe plan mondial, precum și în Comunitatea Europeană trebuie să depășească anumite praguri, exprimate în cifră de afaceri, stabilite la articolul 1 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 4064/89. Articolul 5 din acest regulament prevede metoda de calcul al acestor praguri.
- ⁵ Concentrările de dimensiune comunitară trebuie să fie notificate Comisiei Comunităților Europene. În această privință, articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 4064/89 prevede că această notificare trebuie să intervină „în termen de

o săptămână de la încheierea acordului sau de la publicarea ofertei de cumpărare sau de schimb sau a achiziționării pachetului de control”. [traducere neoficială]

- 6 Articolul 7 din acest regulament prevede că astfel de operațiuni nu pot fi realizate nici înainte de a fi notificate, nici înainte de a fi declarate, prin decizie, compatibile cu piața comună.
- 7 Conform articolului 6 alineatul (1) prima teză din Regulamentul nr. 4064/89, „Comisia examinează notificarea imediat după primirea acesteia” [traducere neoficială]. În conformitate cu articolul 6 alineatul (1) litera (c), în cazul în care Comisia constată că o concentrare notificată este de dimensiune comunitară și generează îndoieli grave privind compatibilitatea sa cu piața comună, aceasta hotărăște inițierea unei proceduri oficiale de control.
- 8 În această privință, articolul 8 alineatele (1)-(4) din Regulamentul nr. 4064/89 conferă Comisiei competența de a adopta una dintre următoarele decizii:

„(1) [...]

(2) În cazul în care Comisia constată că, în urma modificărilor efectuate, dacă este cazul, de către întreprinderile implicate, o concentrare notificată îndeplinește criteriul definit la articolul 2 alineatul (2) [...], aceasta adoptă o decizie prin care declară concentrarea compatibilă cu piața comună.

Comisia poate include în decizia sa condiții și obligații destinate să asigure respectarea de către întreprinderile implicate a angajamentelor pe care și le-au asumat față de Comisie în vederea realizării compatibilității concentrării cu piața comună [...]

(3) [...]

(4) Dacă a fost deja realizată o concentrare, Comisia poate dispune [...] separarea întreprinderilor sau a activelor reunite sau încetarea controlului comun sau orice altă acțiune adecvată pentru restabilirea unei concurențe efective.” [traducere neoficială]

9 În conformitate cu articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 4064/89, decizia de a iniția o procedură oficială de control trebuie să fie adoptată, în afara excepțiilor care nu sunt aplicabile în prezenta cauză, în termen de cel mult o lună începând din ziua următoare celei în care este primită notificarea. În conformitate cu articolul 10 alineatele (2) și (3) din acest regulament, deciziile prin care se constată compatibilitatea sau incompatibilitatea unei concentrări cu piața comună trebuie adoptate, în afară de cazurile excepționale, în termen de cel mult patru luni începând de la inițierea procedurii. În temeiul alineatului (6) al aceluiași articol, în cazul în care Comisia nu a adoptat o decizie în aceste termene, concentrarea este considerată ca fiind declarată compatibilă cu piața comună.

10 Delimitarea competențelor în materia controlului concentrărilor este stabilită la articolul 21 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 4064/89 astfel:

„(1) Sub rezerva controlului de către Curtea de Justiție, Comisia are competență unică privind adoptarea deciziilor prevăzute de prezentul regulament.

(2) Niciun stat membru nu aplică legislația sa națională privind concurența niciunei concentrări care are o dimensiune comunitară.” [traducere neoficială]

- 11 Potrivit celui de al douăzeci și nouălea considerent al Regulamentului nr. 4064/89 „concentrările care nu sunt vizate de prezentul regulament sunt, în principiu, de competența statelor membre.” [traducere neoficială]

Istoricul cauzei

- 12 Constatările realizate de Tribunal la punctele 1-15, precum și 295-298 din hotărârea atacată permit ca istoricul cauzei să fie rezumat după cum urmează.
- 13 Înainte de realizarea concentrării aflate la originea litigiului, Coöperatieve Verkoop- en Produktievereniging van Kalkzandsteenproducenten (denumită în continuare „CVK”), cooperativă de drept olandez, regrupa 11 producători olandezi de cărămizi silico-calcar. Dintre aceste 11 întreprinderi membre, 5 erau filiale ale întreprinderii germane Franz Haniel & Cie GmbH (denumită în continuare „Haniel”), 3 erau filiale ale recurente și 2 erau filiale ale întreprinderii germane RAG AG (denumită în continuare „RAG”). A unsprezecea dintre aceste întreprinderi era deținută în comun de Haniel, de recurentă și de RAG (punctul 5 din hotărârea atacată).
- 14 În cursul anului 1998, a fost notificat către Nederlandse Mededingingsautoriteit (Autoritatea Olandeză de Concurență, denumită în continuare „NMa”) un proiect de

concentrare prin care CVK urmărea dobândirea controlului asupra întreprinderilor membre. Controlul trebuia transferat în cadrul încheierii unui contract de punere în comun, precum și printr-o modificare a statutului CVK. Prin Decizia din 20 octombrie 1998, NMa a autorizat proiectul în cauză (punctul 6 din hotărârea atacată).

15 Înainte de realizarea acestei operațiuni, RAG a decis să vândă către Haniel și către reclamantă participațiile pe care le deținea la întreprinderile membre ale CVK. În cursul lunii martie 1999, părțile au adus la cunoștință NMa intențiile lor. Prin scrisoarea din 26 martie 1999, acesta le-a comunicat că cesiunea respectivă nu ar constitui o concentrare în sensul legislației olandeze, în măsura în care operațiunea autorizată prin Decizia din 20 octombrie 1998 ar fi fost realizată cel târziu la momentul respectivei cesiuni (punctul 7 din hotărârea atacată).

16 La 9 august 1999, CVK și întreprinderile membre ale acestuia au încheiat mai multe tranzacții. Pe de o parte, au încheiat contractul de punere în comun menționat la punctul 14 din prezenta hotărâre, iar statutele CVK au fost modificate pentru a se ține seama de prevederile acestui contract (denumit în continuare „primul grup de tranzacții”). Pe de altă parte, RAG a cedat participațiile pe care le deținea la trei dintre întreprinderile membre ale CVK în favoarea Haniel și a recurente, în timp ce aceste din urmă întreprinderi au încheiat un contract de cooperare care reglementează colaborarea lor în cadrul CVK (denumit în continuare „al doilea grup de tranzacții”) (punctul 8 din hotărârea atacată).

17 Luând cunoștință de tranzacțiile încheiate la 9 august 1999 cu ocazia examinării a alte două concentrări care îi fuseseră notificate de Haniel, prin scrisoarea din 22 octombrie 2001, Comisia a semnalat recurente, precum și celorlalte întreprinderi participante că operațiunea trebuia să îi fie notificată. La 24 ianuarie 2002, Haniel și recurenta au notificat operațiunea în temeiul articolului 4 din Regulamentul nr. 4064/89 (punctele 9 și 10 din hotărârea atacată).

- 18 La 25 februarie 2002, Comisia a inițiat procedura oficială de control prevăzută la articolul 6 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 4064/89 (punctul 11 din hotărârea atacată).
- 19 După transmiterea comunicării privind obiecțiunile și după ce părțile implicate au fost audiate de către Comisie, la 28 mai 2002, Haniel și recurenta au prezentat un prim proiect de angajamente. Acesta prevedea că Haniel și recurenta vor rezilia contractul lor de cooperare și vor vinde unui terț independent participațiile pe care le dobândiseră în cursul anului 1999 la RAG. Comisia a apreciat că acest proiect era insuficient pentru a pune capăt îndoielilor în ceea ce privește concurența pe piața relevantă (punctele 12, 14 și 295 din hotărârea atacată).
- 20 Prin urmare, la 5 iunie 2002, Haniel și recurenta au propus angajamente definitive prin care acceptau, în plus, rezilierea contractului de punere în comun, revenirea asupra modificării statutelor CVK și dizolvarea acestora (punctele 14, 15 și 298 din hotărârea atacată).
- 21 La 26 iunie 2002, Comisia a adoptat decizia în litigiu, prin care a apreciat că operațiunea de concentrare constituită din primul și din al doilea grup de tranzacții era compatibilă cu piața comună, în măsura în care Haniel și recurenta își respectă angajamentele indicate în decizia respectivă. Acestea includeau în special dizolvarea CVK (punctul 15 din hotărârea atacată).

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

- 22 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 11 septembrie 2002 și înregistrată sub numărul T-282/02, recurenta a introdus o acțiune în anularea deciziei în litigiu.

23 În susținerea acțiunii, recurenta a invocat trei motive.

24 Primul motiv era întemeiat pe necompetența Comisiei de a examina tranzacțiile în cauză în temeiul articolului 3 din Regulamentul nr. 4064/89. Tribunalul a respins acest motiv, statuând, la punctul 109 din hotărârea atacată, că „o concentrare, în sensul articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 4064/89, poate fi realizată chiar în prezența unei pluralități de tranzacții juridice distincte din punct de vedere formal, din moment ce aceste tranzacții sunt interdependente, astfel încât nu ar fi realizate unele fără celelalte și al căror rezultat constă în faptul că se conferă uneia sau mai multor întreprinderi controlul economic, direct sau indirect, asupra activității uneia sau mai multor alte întreprinderi”.

25 Al doilea motiv era întemeiat pe erorile de apreciere ale Comisiei referitoare la crearea unei poziții dominante prin concentrare, cu încălcarea articolului 2 din Regulamentul nr. 4064/89. Tribunalul a respins acest motiv ca neîntemeiat.

26 Al treilea motiv era întemeiat pe încălcarea articolului 3 și a articolului 8 alineatul (2) din același regulament, precum și a principiului proporționalității. Referitor la acest motiv, Tribunalul a statuat:

„301 [...] trebuie constatat că susținerile reclamantei se întemeiază din nou pe o premisă eronată, respinsă de Tribunal [...]. Într-adevăr, există o singură

concentrare, încheiată la 9 august 1999, constituită din primul și din al doilea grup de tranzacții, care este de competența Comisiei, în conformitate cu Regulamentul nr. 4064/89. Prin urmare, contrar celor susținute de reclamantă, primul proiect de angajamente nu modifică acea concentrare astfel încât aceasta să nu mai existe.

[...]

304 [...] trebuie arătat că reclamanta nu a explicat în ce mod primul proiect de angajamente [...] ar fi putut permite Comisiei să stabilească compatibilitatea concentrării, în timp ce este clar că, în cadrul acestui proiect de angajamente, poziția dominantă a CVK, astfel cum rezultă din concentrarea încheiată la 9 august 1999, ar fi rămas neschimbată. Într-adevăr, mai exact, în pofida abandonării controlului în comun asupra CVK, întreprinderea, urmând delimitarea pieței, ar fi continuat să dețină cel puțin [50-60] % din piața relevantă, fără ca, pe de altă parte, cotele de piață ale principalilor concurenți ai acesteia să crească.

305 Astfel, contrar celor susținute de reclamantă, Comisia nu era obligată să accepte primul proiect de angajamente, în temeiul articolului 8 alineatul (2) din Regulamentul nr. 4064/89, deoarece acest proiect nu îi permitea să ajungă la concluzia că operațiunea de concentrare din 9 august 1999 nu ar fi creat o poziție dominantă, în sensul articolului 2 alineatul (2) din acest regulament.

[...]

307 [...] pentru a putea fi acceptate de Comisie în optica adoptării unei decizii în temeiul articolului 8 alineatul (2) din Regulamentul nr. 4064/89, angajamentele părților trebuie nu numai să fie proporționale cu problema de concurență identificată de Comisie în decizia sa, ci să o rezolve în întregime, obiectiv care, în prezenta cauză, în mod vădit nu fusese atins de primul proiect de angajamente propus de părțile care au procedat la notificare.”

27 Tribunalul a respins al treilea motiv și, prin urmare, acțiunea în totalitate.

Cu privire la recurs

28 Recurenta solicită Curții anularea hotărârii atacate și, dacă este cazul, trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului și obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

29 Comisia solicită respingerea recursului și obligarea recurente la plata cheltuielilor de judecată.

30 În susținerea concluziilor sale, recurenta invocă două motive.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe o interpretare și o aplicare eronate ale articolelor 1, 2 și ale articolului 3 alineatul (1) din Regulamentul nr. 4064/89

Argumentele părților

31 Recurenta susține că, în temeiul Regulamentului nr. 4064/89, competența Comisiei nu este exclusiv determinată de concentrare astfel cum a fost notificată, ci de operațiunea realizată în realitate. Această interpretare și-ar găsi aplicarea în cazul în care operațiunea face obiectul unor modificări aduse de părți după notificare, astfel de modificări putând să rezulte dintr-o propunere de angajamente. Împrejurarea că operațiunea a fost pusă în aplicare înainte de notificare, în forma în care a fost notificată, ar fi lipsită de relevanță.

32 În opinia recurente, operațiunea din prezenta cauză a dobândit o dimensiune comunitară numai odată cu încheierea celui de al doilea grup de tranzacții, prin care aceasta a preluat, împreună cu Haniel, controlul asupra CVK. Conform interpretării date de recurentă hotărârii atacate, Tribunalul a recunoscut, la punctul 304 din hotărârea menționată, că primul proiect de angajamente ar fi condus la abandonarea controlului în comun asupra CVK de către părțile care au făcut notificarea. În schimb, nu s-a ținut seama de faptul că acest proiect ar fi putut avea de asemenea ca efect dispariția concentrării notificate, rămânând numai o tranzacție fără dimensiune comunitară.

33 Ca răspuns la aceste argumente, Comisia arată că, în temeiul Regulamentului nr. 4064/89, competența sa în ceea ce privește o concentrare trebuia să fie determinată în momentul în care această operațiune trebuia să îi fie notificată. Subliniind că

trebuie să accepte sau să își decline competența cel târziu la sfârșitul primei examinări a notificării, aceasta adaugă că, în interesul unei bune administrări, dimensiunea comunitară a unei concentrări nu ar putea fi reexaminată constant, de-a lungul procedurii urmate.

- 34 Potrivit Comisiei, recurenta interpretează greșit funcția și natura angajamentelor pe care le pot lua părțile. Aceste angajamente nu ar putea lipsi Comisia de competența pe care i-o conferă Regulamentul nr. 4064/89, ci ar urmări să îi permită să își exercite competența de a autoriza, în anumite condiții, concentrarea notificată.

Aprecierea Curții

- 35 Astfel cum rezultă din al douăzeci și nouălea considerent și din articolul 21 alineatul (1), Regulamentul nr. 4064/89 are la bază principiul unei repartizări precise a competențelor între autoritățile naționale și cele comunitare în materia controlului concentrărilor (Hotărârea din 25 septembrie 2003, Schlüssolverlag J. S. Moser și alții/Comisia, C-170/02 P, Rec., p. I-9889, punctul 32, și Hotărârea din 22 iunie 2004, Portugalia/Comisia, C-42/01, Rec., p. I-6079, punctul 50).
- 36 Regulamentul menționat cuprinde de asemenea dispoziții, printre care figurează în special articolul 10 alineatele (1) și (2), al căror obiectiv este limitarea, din motive de securitate juridică și în interesul întreprinderilor implicate, a duratei procedurilor de verificare a operațiunilor, proceduri care sunt în sarcina Comisiei (Hotărârile citate anterior Schlüssolverlag J. S. Moser și alții/Comisia, punctul 33, și Portugalia/Comisia, punctul 51).

- 37 Trebuie să se deducă de aici că legiuitorul comunitar a intenționat să definească o repartizare clară a intervențiilor autorităților naționale și comunitare și că a dorit să asigure un control al concentrărilor în termene compatibile atât cu cerințele unei bune administrări, cât și cu cele ale vieții comerciale (Hotărârile citate anterior Schlüssolverlag J. S. Moser și alții/Comisia, punctul 34, și Portugalia/Comisia, punctul 53).
- 38 Această preocupare pentru securitatea juridică implică faptul că autoritatea competentă să examineze o concentrare dată trebuie să poată fi identificată în mod previzibil. Pentru acest motiv, legiuitorul comunitar a stabilit, la articolul 1 alineatele (2) și (3) și la articolul 5 din Regulamentul nr. 4064/89, criterii în același timp precise și obiective, care permit să se determine dacă o operațiune atinge dimensiunea economică necesară pentru a fi „de dimensiune comunitară” și dacă astfel este de competența exclusivă a Comisiei.
- 39 Imperativul celerității care caracterizează economia generală a Regulamentului nr. 4064/89 și care impune Comisiei respectarea unor termene stricte pentru adoptarea deciziei finale, în caz contrar operațiunea fiind considerată compatibilă cu piața comună, implică de asemenea că, din moment ce Comisia a stabilit, în raport cu o operațiune determinată, că este competentă conform criteriilor prevăzute la articolul 1 alineatele (2) și (3) și la articolul 5 din respectivul regulament, această competență nu mai poate fi pusă în discuție ulterior sau supusă unor schimbări permanente.
- 40 După cum a arătat avocatul general la punctul 48 din concluzii, este evident că, în ipoteza în care întreprinderile respective abandonează complet, proiectul Comisia își pierde competența de a examina o concentrare.

41 Cu toate acestea, situația este diferită atunci când părțile se limitează la a propune să fie aduse proiectului modificări parțiale. Astfel de propuneri nu ar putea avea ca efect obligarea Comisiei să își reexamineze competența, sub sancțiunea de a permite întreprinderilor respective să perturbe în mod semnificativ desfășurarea procedurii și eficacitatea controlului dorit de legiuitor, obligând Comisia să își verifice în mod constant competența în detrimentul examinării fondului cauzei.

42 Această interpretare este susținută de modul de redactare a articolului 8 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 4064/89, care prevede că „Comisia poate include în decizia sa condiții și obligații destinate să asigure respectarea de către întreprinderile implicate a angajamentelor pe care și le-au asumat față de Comisie în vederea realizării compatibilității concentrării cu piața comună”. După cum a arătat avocatul general la punctul 52 din concluzii, acest text evidențiază în mod clar că angajamentele propuse sau asumate de către întreprinderi sunt tot atâtea elemente pe care Comisia trebuie să le ia în considerare în cadrul examinării problemei de fond, mai precis compatibilitatea sau incompatibilitatea concentrării cu piața comună, dar că, invers, aceste angajamente nu ar putea lipsi Comisia de competența sa, din moment ce aceasta a fost verificată în prima fază a procedurii.

43 În consecință, competența Comisiei de a examina o concentrare trebuie să fie stabilită, pentru toată durata procedurii, la o dată determinată. Având în vedere importanța pe care o are obligația de notificare în sistemul de control instituit de legiuitorul comunitar, această dată trebuie să prezinte, în mod necesar, o strânsă legătură cu notificarea.

44 În cadrul prezentului recurs, recurenta nu contestă analiza Comisiei, confirmată prin hotărârea atacată, potrivit căreia trebuie să se constate existența unei singure operațiuni, constituită din primul și din al doilea grup de tranzacții. Aceasta nu contestă nici că, atât la data încheierii acestor două grupuri de tranzacții, cât și la data notificării efectuate la cererea Comisiei, această concentrare avea dimensiune comunitară. Prin urmare, fără a fi nevoie să se pronunțe asupra problemei dacă data care trebuie reținută pentru determinarea competenței Comisiei este data la care s-a născut obligația de notificare sau data la care notificarea ar fi trebuit să aibă loc sau cea la care aceasta a avut loc efectiv, nu se contestă că, în prezenta cauză, Comisia dobândise competența de a examina concentrarea în cauză.

45 În ceea ce privește problema dacă, după cum susține recurenta, primul proiect de angajamente pe care l-a prezentat împreună cu Haniel putea avea o incidență asupra competenței astfel dobândite, trebuie, în primul rând, să se amintească faptul că, în prezenta cauză, concentrarea fusese deja realizată. Trebuie, în continuare, să se arate că, astfel cum rezultă din constatările Tribunalului de la punctul 295 din hotărârea atacată și necontestate de recurentă, acest proiect privea rezilierea contractului de cooperare încheiat între recurentă și Haniel, cesiunea către un terț independent a participațiilor pe care le dobândiseră în trei dintre întreprinderile membre ale CVK, ceea ce însemna abandonarea celui de al doilea grup de tranzacții. Totuși, proiectul menționat prevedea că vor fi menținute contractul de punere în comun, precum și modificarea statutelor CVK, ce făceau obiectul primului grup de tranzacții. În consecință, în ceea ce privește concentrarea vizată de procedura de control inițiată de Comisie, proiectul în cauză era constituit din măsuri parțiale.

46 Astfel, Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept constatând, la punctul 301 din hotărârea atacată, că primul proiect de angajamente propus de recurentă și de Haniel nu modifica operațiunea de concentrare astfel încât aceasta să nu mai existe.

47 Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept nici statuând, la punctele 305 și 306 din aceeași hotărâre, că, în exercitarea competenței pe care o dobândise, Comisia a putut să aprecieze că primul proiect de angajament nu era suficient pentru rezolvarea problemei pe care o constatare în materie de concurență.

48 Prin urmare, primul motiv de recurs trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o interpretare și o aplicare eronate ale articolului 8 alineatul (2) din Regulamentul nr. 4064/89, precum și ale principiului proporționalității

Argumentele părților

49 Recurenta susține că, întrucât a considerat că primul proiect de angajamente era insuficient, Comisia a ignorat faptul că aceste angajamente transformau tranzacția într-o concentrare fără dimensiune comunitară, care nu mai era de competența sa. Aceasta adaugă că, pronunțându-se în sensul că nu exista obligația, pentru Comisie, să accepte primul proiect de angajamente, Tribunalul a încălcat principiul proporționalității. Pe de altă parte, recurenta critică Tribunalul întrucât nu a explicat modul în care Comisia a putut să ajungă la o concluzie diametral opusă celei a autorității naționale olandeze de concurență, NMa, în ceea ce privește efectele anticoncurențiale ale primului grup de tranzacții.

50 În opinia Comisiei, aceste argumente nu sunt, în esență, decât o reformulare a celor prezentate în susținerea primului motiv. Această instituție contestă că ar fi acționat în mod disproporționat și susține că, fiind lipsit de precizie, argumentul referitor la divergențele de apreciere dintre ea și NMa este inadmisibil.

Aprecieria Curții

51 În ceea ce privește, în primul rând, argumentul întemeiat pe lipsa competenței Comisiei, trebuie să se constate că este vorba de o reiterare a argumentului dezvoltat în cadrul primului motiv. În mod similar, acesta trebuie, așadar, respins ca neîntemeiat.

52 În ceea ce privește, în al doilea rând, pretinsa încălcare a principiului proporționalității, trebuie să se recunoască faptul că deciziile adoptate de Comisie în procedurile de control al concentrărilor trebuie să respecte cerințele principiului proporționalității, care este un principiu general al dreptului comunitar (a se vedea în special Hotărârea din 12 decembrie 2006, Germania/Parlamentul European și Consiliul, C-380/03, Rec., p. I-11573, punctul 144).

53 Cu toate acestea, trebuie amintit că normele de fond din Regulamentul nr. 4064/89 și în special articolul 2 din acesta conferă Comisiei o anumită putere discreționară, mai ales în ceea ce privește aprecierile de ordin economic, și că, în consecință, controlul instanței comunitare asupra exercitării unei astfel de competențe, care este esențial în definirea normelor în materie de concentrări, trebuie efectuat ținându-se cont de marja de apreciere care este implicită pentru normele cu caracter economic care fac parte din regimul concentrărilor (Hotărârea din 31 martie 1998, Franța și alții/

Comisia, C-68/94 și C-30/95, Rec., p. I-1375, punctele 223 și 224, precum și Hotărârea din 15 februarie 2005, Comisia/Tetra Laval, C-12/03 P, Rec., p. I-987, punctul 38).

54 În special, după cum a arătat avocatul general la punctul 73 din concluzii și spre deosebire de susținerile recurente, controlul caracterului proporțional al condițiilor și al obligațiilor pe care Comisia poate, în temeiul articolului 8 alineatul (2) din Regulamentul nr. 4064/89, să le impună părților la o concentrare constă nu în a verifica dacă, odată acestea puse în practică, concentrarea va fi în continuare de dimensiune comunitară, ci în a se asigura că aceste condiții și obligații sunt proporționale cu problema de concurență identificată și permit să fie remediată în întregime.

55 Prin urmare, Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept statuând, la punctele 304 și 305 din hotărârea atacată, că nu exista obligația, în sarcina Comisiei, să accepte primul proiect de angajamente, întrucât aprecia că acestea erau insuficiente pentru remedierea problemei de concurență pe care o identificase.

56 În ceea ce privește, în al treilea rând, divergența dintre aprecierea efectuată, pe de o parte, de NMa și, pe de altă parte, de Comisie, cu privire la o situație pretins identică, trebuie mai întâi să se arate că, având în vedere repartizarea precisă a competențelor ce stă la baza Regulamentului nr. 4064/89, deciziile autorităților naționale nu pot crea obligații în sarcina Comisiei în cadrul procedurilor de control al concentrărilor.

57 În plus, trebuie amintit că NMa și Comisia s-au pronunțat, în domeniile lor de competență respective, având în vedere criterii diferite. În timp ce NMa a analizat primul grup de tranzacții ținând cont de situația de pe piața națională, Comisia a evaluat compatibilitatea sa cu piața comună. Prin urmare, deși Tribunalul era competent să controleze, în limitele amintite la punctul 53 din prezenta hotărâre, aprecierea efectuată de Comisie, acesta nu trebuia să explice modul în care Comisia a ajuns la un rezultat diferit de cel al NMa.

58 Din considerațiile anterioare rezultă că al doilea motiv trebuie de asemenea respins ca nefondat.

59 În consecință, recursul trebuie respins în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

60 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât recurenta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor formulate de Comisie în acest sens.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Obligă Cementbouw Handel & Industrie BV la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături